

Dva božanstvena sata razmjene nježnosti između Zorana i publike

 slobodnadalmacija.hr/scena/showbizz/clanak/id/194819/dva-bozanstvena-sata-razmjene-njeznosti-izmeu-zorana-i-publike

Da je Zoran Predin „lady’s man“ iliti, po naški, kantautor čijem eruptivnom šarmu i onom osebnom „sporovoznom“ humoru ne odolijeva ni jedno žensko srce, znalo se – naravno – i prije sjajnog koncerta u Kazalištu lutaka. Baš kao što se znalo da su izvanvremeni brojevi Lačnog Franza (recimo, himnički „Praslovan“ na kojeg i nakon trideset godina „režem vene“ ili „Čakaj me“, od koje me još uvijek prolaze trnci) te zgodici iz svih faza dugovječne samostalne karijere („Brez globčka ni Brenet“, „Bolj star, bolj nor“, „Vilenjak“, „Što bi mi bez nas“ ...), u koncertnoj izvedbi dodatno natopljene emocijama i garnirane Zoranovim duhovitim, ali i sjetnim najavama.

Moglo se, u jednadžbi bez ijedne nepoznanice, pretpostaviti da će baš takvi biti i novi brojevi poput „Generalice“, „Kose boje srebra“ ili „Rumba čarolije“. No, ono što se nije znalo je da i novi mlađahni Predinov band – podižući isti glazbeni barjak pod kojim su koračale Žive legende, Mar Django Quartet, The Gypsy Swing band ili Orkestar adijo pamet - starim „općim mjestima“, novim autorskim pjesmama premijerno izvedenim na sceni, ali i pomno odabranim „coverima“, uvjerljivo daje blistavo glazbeno ruho, tijelo i dušu.

Trojica instrumentalista - Robert Pikel, koji je svirao „gretch“ gitaru jazzy/swingerskog toplog tona te buzuki, Goran Krmac na tubi i virtuozni harmonikaš Janez Dovč - tuđe brojeve poput „Te noći kad umrem“, „Hanuma“, „Plavi moj safiru“, „Oči Čornye“..., redom sve „javne glazbene površine“ dobrotno otrcane od silne uporabe, uvjerljivo su posvojili te, s Predinovom sugestivnom izvedbom, stavili odmah uz bok najboljim mu autorskim brojevima. Na stilskom razmeđu šansone, gypsy swinga i balkanskog „etna“ šarolik materijal posve različitog žanrovskog DNK bezgrješno je stopljen u čudesni, autorski profiliran, glazbeni amalgam.

Skladbe formalno rastegnute između rocka i „hot cluba“, preko etna i popa, do šlagera i šansone, dobile su novo izdanje uz – pazi sad! - i te kako zanimljiv iskorak prema noćekivano osvježavajućoj balkanoidnoj zvukovnici. Nadahnuto su je složili tuba, harmonika i buzuki „orijentalizirajućeg“ tona. Najdirljiviji trenuci koncerta trajno visokog „emocionalnog rizika“ svakako su bile „Vilenjak“ – skladba u spomen na preminulog oca te prijatelje kojih više nema, „Kosa boje srebra“ – posveta Margiti iz EKV-a, generacijska himnička „Što bi mi bez nas“ ali i „posvojenice“ poput Bregovićeve „Te noći kad umrem“, „Hanume“ ili Bajaginog „Plavog safira“.

Zapravo, nije to ni bio „samo“ koncert, već intimistička soareja; glazbeno druženje s prijateljima, dvosmjerna razmjena nježnosti između Zorana i publike, koja je trajala – dame u gledalištu bi se u trenu složile – dva božanstvena sata. Jer, kvragu, što bi mi bez njega, a on bez nas.

zlatko gall